

‘Pere Formiguera. Revisions 1974-2006’ repassa, primer a Caja Madrid i després a Sant Cugat, la carrera artística del fotògraf que plagia, pinta i taca instantànies

Més enllà de la foto

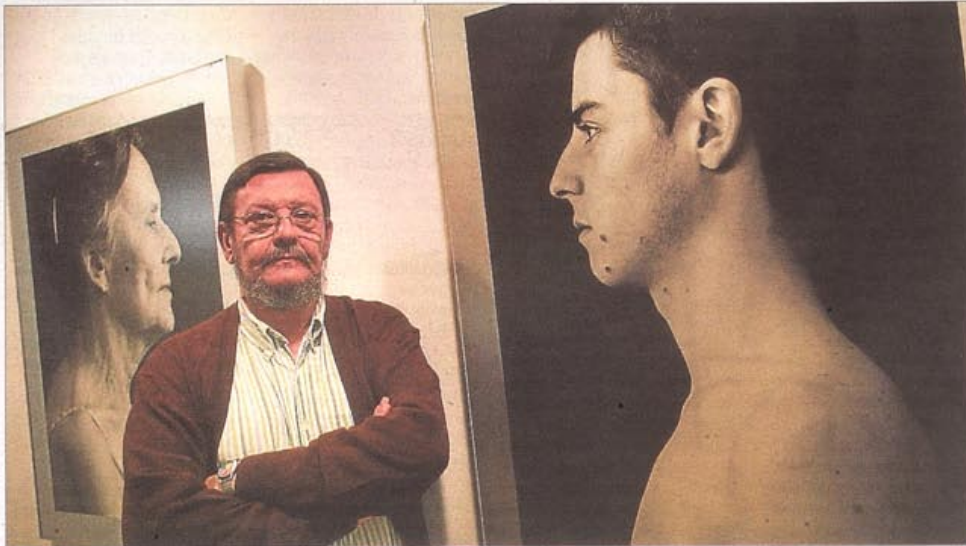
Aina Mercader
BARCELONA

Pere Formiguera (Barcelona, 1952) compleix tots els requisits per ser considerat un fotògraf postmodern. No sols perquè la seva carrera artística s'ha desenvolupat, casualment, a partir dels anys vuitanta, sinó perquè s'ha dedicat a transgredir els postulats artístics propis de la modernitat, com el d'obra original.

Formiguera pinta, ratlla i dibuixa sobre imatges fotogràfiques, convertint la instantània en un quadre i treballa amb càmeres Polaroid per fugir del virtuosisme de la fotografia professional. A més, s'apropia d'imatges d'altres fotografies com si es tractés dels objectes trobats de l'univers dadaïsta.

Pere Formiguera. *Revisions 1974-2006*, una mostra produïda pel Museu de Sant Cugat amb la col·laboració de l'Obra Social Caja Madrid, repassa la carrera del fotògraf. "Es tracta d'una antologia de les peces més significatives de Formiguera que serveix per veure l'evolució de la seva carrera i les connexions amb els grans corrents artístics dels darrers trenta anys", segons Joan Naranjo, comissari del muntatge.

La mostra, que es pot veure primer a l'espai de Caja Madrid i posterior-

Pere Formiguera, dret entre dos retrats de gran format: l'un de la seva mare, del 1992, i l'altre titulat 'Juli', del 1991 ■ J. LOSADA

Una de les juguesques del seu univers és qüestionar-se el mètode científic de la fotografia

ment a Sant Cugat, recull alguns dels seus primers treballs, que connecten amb els corrents de l'expressionisme abstracte i el surrealisme. Al seu inici, aquest fotògraf amb formació d'historiador de l'art va intervenir en les fotografies ratllant i deformant les imatges. D'aquest període incipient hi ha retrats fantasmagòrics com *Autoretrat* (1979) i *Santi* (1976).

Precisament, les seves darreres propostes fotogràfiques són també un intent

de barrejar dibuix i fotografia mentre plagia els quadres dels grans pintors de la modernitat i es torna a carregar la idea d'obra única al pur estil postmodern. *Arlequí amb fons vermell*, segons Pablo Picasso (2005) i *Natura morta amb calavera*, segons Paul Cézanne (2005) són algunes de les intervencions amb les quals qüestionava els conceptes d'originalitat i autor.

La ironia i el joc són dos dels elements que envaeixen les seves sèries. Una de

les juguesques que forma part de l'univers Formiguera —la Galeria Fidel Balaguer de Barcelona exposa *Capses*, amb les fotografies més recents— és qüestionar-se el mètode científic i el valor documental de l'exercici fotogràfic.

Ell i el també fotògraf Joan Fontcuberta van posar en crisi la idea de veracitat que s'associava a la fotografia, però sense caure en el fotomuntatge. La sèrie *Fauna secreta*, un conjunt de retrats d'animals dis-

cats fets a partir de fragments d'altres animals, sorpren i induïx a confusió.

Reciclar imatges

"Per què crear més imatges si el món n'és ple?". Formiguera i un grup d'artistes dels vuitanta es van preguntar això i la resposta va ser unànime: el plagi. Amb la sèrie *Infàncies il·lustres* (1985) es va començar a apropiat d'imatges d'altres fotògrafs. El resultat és una sèrie de retrats de nens com Victor Català (Caterina Albert), Apel·les Fenosa i Josep Lluís Sert. En el procés de plagi va intervenir també sobre el retrat i fragment, va tancar o ampliar les imatges per introduir elements de la història de cada personatge.

La seva carrera té, a més, un episodi dedicat al retrat. *Cronos* (1991-2000) n'és el projecte més ambiciós: durant 10 anys va retratar 32 persones amb el mateix enquadrament i idèntica llum. "Així es contempla només l'evolució física", diu. *Ulls clucs* (1997-2000) és una sèrie de retrats de personatges "sense mirada", com Ana Maria Matute i Miquel Martí i Pol. ■

* **Pere Formiguera. Revisions 1974-2006**, FINS AL 19-11. CAJA MADRID, OBRA SOCIAL, PL. CATALUNYA, 9, BARCELONA